

Florentin Smarandache

MNEMOGRAFII

Editura Duran's
Oradea, 2013

Florentin Smarandache
MNEMOGRAFII

Referenți: **Dumitru Gherghina**
prof. dr., Craiova
Eugen Evu
scriitor, Hunedoara
Gheorghe Niculescu
scriitor, Uricani

Redactor: Octavian Blaga
Societatea cultural-științifică AdSumus
Centrul Județean pentru Conservarea
și Promovarea Culturii Tradiționale
Bihor
octavian.blaga@laposte.net

E-publishing: Editura Duran's
Oradea, Iuliu Maniu 43
Tel: +40 742 162.843
359 401.562
E-mail: ovi@durans.ro

Copyright: © Florentin Smarandache, 2013
E-mail: fsmarandache@gmail.com

ISBN: 978-973-1903-49-1

Florentin Smarandache

MNEMOGRAFII

Editura Duran's
Oradea, 2013

Sumar

Cioburi de oglindă	9
Amintiri răzlețe.....	15
Melancolii	16
Îmi strălucea scăfârlia.....	16
Smarandache, Smărăndoiu	16
Șah pe ascunselea	17
Fireștenia matematicii.....	17
Se închide cantina!	17
Bere cu cântec	18
Croitorul nostru	18
Ceașescu — P.C.R.	19
Clasa a treisprezecea	19
Ghidușii.....	19
Maimușoi	20
Cu Nașu'	20
Probleme cu Obectul'	20
Se apropie.....	21
Banchetul.....	22
Fotbal pe pâine.....	22
Trece timpul... ..	23
Minijup	23
Ferește-te de Poro!	23
Lapte sau șpriț	24
Doi negri în Bălcești	24
Cocoș pisici	25

Mașina furată	25
Ședință U.T.C.	25
Poezii pierdute	26
Praf cu furtunul	26
Uitarea	26
Cifre și litere	27
Să mă țin de aritmetică!	28
Demagocrație	28
De la fereastra vagonului	28
Avangarda.....	29
M-am ținut de matematică!	29
Distihuri tautologice	30
<i>Ai noștri tineri...</i>	30
Băiat bun	30
Mihai Prepelită	30
Vibrația cifrelor.....	31
Țara oamenilor care merg în cap	31
Rebus	32
Anticitate	32
Globmodernism.....	32
Ștefan Vlăduțescu.....	33
Cultura de consum	33
Metafore desenate.....	33
Cine are carte, n-are parte	33
Extensică în China.....	34
Fotojurnal instantaneu	34
Țările calde	34

Vorbe de duh	35
Catrene paradoxiste	35
Distihuri duale	35
Paradoxism și știință.....	36
Scriitori și scriituri.....	37
Marin Popescu-Diculescu	38
Poeme din sufletul nostru vâlcean.....	42
Dincolo de cuvinte	45
Un matematician bacovian	48
Variante la aceeași olgă.....	51
Flor: Talent și antitalent	52
Olga: Dialog plastic	52
Flor: Artă și calcul	53
Olga: Superb	53
Flor: Succes antisucces	53
Olga: Ca și cum tu ai vrea... ..	54
Flor: Mă temeam.....	54
Olga: Nu mă fură nimeni... ..	54
Flor: Nuduri bărbățești	55
Olga: Nu personajul, ci proporția	55
Flor: Înapoi la experim-arta!	56
Olga: Pseudo-normă.....	56
Flor: Artă trăznică	56
Olga: ?.....	57
Flor: Duo antiduo	57
Olga: Doctoratul	58
Flor: Simpatică Olga.....	58

Olga: E frig în China?	59
Flor: Domnul calculator	59
Olga: Sunt pretențioasă și exclusivistă	60
Flor: Îndrăgostește-te!	60
Olga: Nu	60
Cum am devenit paradoxist	61
Scrisoare de mulțumire	62
Sufletul pe stilou.....	63
Ranchiună.....	64
Paradoxism vs. dadaism	64
Artă și non-artă.....	65
Outer-art.....	66
Peisaje fragmentare	67

Cioburi de oglindă

Noaptea îmi face cunoștință cu câteva stele.

Eu nu am timp pentru a trăi.

Nu te cunosc, nu locuiești în aceeași oră cu mine.

Îmi caut iubirea la biroul de sentimente pierdute.

Legea luminii: m-am exilat în cer.

Moartea câte puțin e necesară totuși vieții și progresului.

Un pitic uriaș, un cuminte duel.

Dincolo de gând, putrezește tăcerea.

În șoimul acesta-i un zbor.

Se este...

Am nenăscut-o!

În rătăcire, m-am găsit.

Mă ustură luna.

Toba lovea sunetele.

Sufletul viorii te îmbracă în eternitate.

Să pun pe foc câteva picături de suflet.

Cu floarea stelelor nu poți opri noaptea.

Navigăm pe mare până la țărmul unui cer.

Oglindă tulburată, fluturi de lumină.

Pentru tine, când te vei naște, Ofelie veninoasă, voi îngropa zarea.

Frimituri de timp departe visele-mi descalecă.

Am ținut o ședință fulger cu toate simțurile mele.

Am curățat bine cuvintele și am trecut la arat.

Faptele visului meu: îmi iau neexistența.

A sunat stingerea mea.

Iubirea e albă sau cărămidă, construiește palate și le dărâmă.

Îmi duelez fruntea cu timpul.

Am ieșit la păscut de stele.

Un dormitor devastat de dragoste. Sub granite de somn.

Odăile unei oglinzi moarte. Sparge lumina!

Trebuie să existe o lume îndepărtată, fără ceasuri și poduri.

Glasul tău culcat în iarbă, trup dizolvat de liniște.

Dați drumul luminii din lanțuri!

Nu mai aruncați nopțile-n temnițe; de-aceea sunt reci.

Închid acest poem într-un cuvânt.

Stele ruginite se spală cu lumină.

Muzeele sentimentale la abatorul conștiinței.

Fierbe cerul și dă peste margini.

Idei închise în poem; citindu-le, fâlfâie ușor și își iua zborul.

Ți-au înmugurit sânii pe ramurile mele.

Arunci cu pietre în liniște.

În ocna unui simț, gândul suferă.

Îmi sporești sinele.

Putrezesc cuvintele-n cărți, strigăte spre lumină.

Avioanele înoată în nemărginit. Toate călătoresc în jurul meu.

Deschid o clipă. Eu mă sui în duhul meu. Noaptea m-a umplut de funingină.

Roz în umbră, negru-n soare: molecule de dragoste.

Florile nervilor, atomi descreierați.

Mă dor anii mei, mă dor sânii tăi, mă doare iubirea ta. Îți ning pe umăr pletele. Somnul pietrei. Visul florii.

Am prins bine această idee; am închis-o în cuvinte și n-o să-mi mai scape.

Amintiri răzlețe

Melancolii

Parcă un sentiment de melancolie mă apucă atunci când mă gândesc la anii care-au trecut ca vântul — peste o jumătate de secol — și nu-i mai pot întoarce...

Când făceam baie toată ziua în Olteț și n-aveam nicio grijă! Ori jucam fotbal la stadion, cu porți mici, de-a latul terenului — îi ziceam *miuță*; cu Geonea, Cost, Bigioc, Mimi Piciu, ai lui Cioabă, Dâmbiri, Covrig, Chesa...

Toată lumea era a noastră.

Dar furtunile vieții ne-au răspândit care pe unde. Eu am sărit, ca țandăra, peste ocean.

Îmi strălucea scăfârlia

La liceu, în Craiova, la sfârșitul unui semestru, doamna Murarețu pretinde, în clasă, la ora de română, să vină un cap luminat să o ajute să facă mediile.

Colegii strigă râzând:

- Smarandache!

Nu fiindcă eram cel mai bun la matematică, ci fiindcă mă răsesem în cap și îmi strălucea scăfârlia ca un bec.

Smarandache, Smărăndoiu

Vin eu în prima zi de școală la Râmnicu Vâlcea, transferat de la Craiova, unde mă certasem cu direcțiunea. Îmi dăduseră drumul numai ca să scape de mine.

Mă întâlnesc cu un băiețel slăbuț, mic de statură.

- Cum te cheamă?, mă întreabă el.

- Smarandache, răspund.

- Și pe mine, Smărăndoiu, îndrugă băiețelul, zâmbind.

Am crezut că-și bate joc de mine, că-mi pocește numele.
Dar, pe urmă, când dirigintele a strigat catalogul, mi-am dat seama
că ăsta era numele lui adevărat: Smărăndoiu Tomiță. Ba, mai era
un Smărăndoiu: Ștefan, viitorul prieten al meu de matematică,
șah și fotbal.

Șah pe ascunselea

Tot în primele zile, la Liceul Pedagogic din Râmnicu Vâlcea, joc șah
cu un băiețel subțire, înăltuț: Surovcek. Pusesem tabla de șah
între spătarele scaunelor, să nu se vadă profesoara.

Meci încordat, gândit. Dar am câștigat. În al doilea joc, am făcut
remiză.

Îi spun lui Fănică Smărăndoiu și el începe să râdă:

- Păi, Surovcek e campion județean!
- Daaa?!

Dup-aia, când am jucat iar cu Surovcek, mi-a fost frică și m-a bătut.
Jucam noi pe ascunselea.

Fireștenia matematicii

Mi-a plăcut matematica, pentru că nu învățam nimic, era cea mai
simplă materie. Ca educația fizică! Totul — logic. Înțelegeam din
clasă. Mi se părea ceva firesc, clar ca lumina zilei. Nu trebuia să
memorez, lucrurile curgeau de la sine. Doar să ai simț comun.

Se închide cantina!

Eram în anul patru de liceu când mă transferai la Vâlcea. Făcusem
prea multe prostii la Craiova ca să mai rămân în Bănie!

La o ședință U.T.C. — pe toți elevii ne făcuseră uteciști! —, doamna
Albu, profesoara de fizică și îndrumătoarea, ne tot vorbea.

Era o liniște smirună, nu îndrăzneam unul să miște. Nu știu ce-mi veni și ridic mâna. Doamna Albu, voioasă, exclamă:

- Ia să vedem ce părere are noul coleg despre colectivul nostru!

Eu mă ridic timid și exclam:

- Vă rog să ne dați drumul la masă, că se închide cantina!

Toată clasa a izbucnit în râs, nu se mai opreau din hohote.

Și-au amintit de întâmplarea asta și când am avut întâlnirea de 30 de ani de la terminarea liceului — în 2004, la Râmnicu Vâlcea.

Mie nu mi-au plăcut ședințele de niciun fel de când mă știu. Le simțeam ca pe niște corvoade și pălăvrăgeli din care nu se produce nimic.

În zilele următoare, la prima oră de fizică, m-a scos la tablă. Era o lecție despre refracția luminii prin prismă. Pură geometrie (cu unghiuri de refracție), pentru mine era simplu. Mi-a dat un 9.

Bere cu cântec

În restaurant, bând bere cu prietenii de clasă, și fredonând toți cântece pentru... copii de grădiniță:

Înfloresc grădinile,

Ceru-i ca oglinda,

Fluturii cu miile

Au pornit colinda!...

Și consumatorii de la mesele din jur — uitându-se surprinși la noi, neștiind ce să creadă!

Croitorul nostru

Mă duc cu Bebe Prodănescu la un croitor, să ne facem câte-un costum.

Croitorul ăsta nu lucra decât dacă stăteam lângă el!

Un semestru întreg ne-a luat până să le termine...

Când un alt coleg, mai mic cu doi ani, Matei, și-a exprimat dorința să-și facă un costum, Bebe i-a zis:

- Las', că te duc eu la un croitor — a-ntâia!

Și l-a dus la același croitor. Iar noi râdeam să ne umflăm:

- Bă, ți-a terminat ăla costumul?

Ceașescu — P.C.R.

Când mulțimea striga:

Ceașescu — PeCeRe,

Ruiu, amicul meu din Copăcenii, interpreta:

Ceașescu pe cer e!

Clasa a treisprezecea

Mergeam prin oraș, ținându-ne numai de zgoande, și-o doamnă ne întrebase în ce clasă suntem, iar eu răspunsesem:

- În clasa a treisprezecea!

Femeia se uitase nedumerită la noi, "clasa a treisprezecea" suna ciudat, ireal, fiindcă liceele teoretice de uman sau real erau până-ntr-a doisprezecea.

Numai că liceele industriale și pedagogice durau cinci ani.

Ghidușii

Cum Ruiu-și puneia pălăria-n cap în timpul orei, când profesorul nu se uita, și noi râdeam pe-nfundatelea, iar când profesorul întorcea capul spre clasă, și-o scotea repede.

Mateescu, ghidușul clasei, se prefăcea că plânge când îl certa profa de istoria artei, și-apoi se-ntorcea către clasă și râdea. Pe urmă iar plângea când se uita profa la el, iar noi râdeam în cor!

Maimuțoii

Stăteam cu Prodănescu Bebe în ultima bancă. La ora de zoologie, pe paginile de la sfârșit ale cărții, erau poze colorate cu tot felul de maimuțe: urangutani, cimpanzei, gorile...

Bebe, cu degetul, îmi arăta mie:

- Țsta e Gogu, arătând spre un maimuțoi mai bucălat, precum colegul nostru.
- Țsta e Busuioceanu, spre o maimuță cu părul gălbui.
- Țsta, Părăușanu...

Eu, când mă uitam, parcă semănau maimuțele cu colegi de-ai noștri. Umflat de râs, m-am abținut, m-am abținut, până odată am buștit în hohote, spărgând liniștea clasei. Profesoara m-a ridicat în picioare drept pedeapsă.

Cu Nașu'

Cu Bebe făceam blatul pe tren. Bebe vorbea cu nașul, în gară:

- Coborâm la Drăgășani...

Ne urcasem din Sibiu. Dar noi ne dam jos înainte, la Râmnic. Ne furișăm prin spatele trenului, în vreme ce Nașu' ieșea în față, pe peron.

Probleme cu Obectu'

Odată, am lipsit de la ora de metodica predării geografiei. Profesorul — *Obectu'* îl proleclisem noi, fiindcă el așa pronunța, în loc să zică obiectul — striga catalogul. Când ajunge la Smarandache, Mateescu n-are de lucru și răspunde:

- Prezent.

Obectu' începe să asculte elevii.

- la să vedem, Smarandache, lecția de azi.

Cum eu fusesem declarat prezent, se ridică Mateescu și răspunde în locul meu.

- Bine, Smarandache, zice Obecteu', nota 9.

Răsfoiește el catalogul și cere:

- Să continue Mateescu!

Panică în clasă. Cine să răspundă? Obecteu' nu ne cunoștea, venise de curând la Liceul Pedagogic, după ce fusese inspector. Se ridică Ruiu, care nu prea știa.

- Nu-mi place, Mateescule, nota 6.

Obecteu' se uită iar prin catalog, băieții se vorbesc în șoaptă:

- Bă, dacă-l ascultă pe Ruiu, să răspundă Gogu...

Se formase un lanț al slăbiciunilor dintr-o simplă joacă de copii.

Obecteu' n-a mai ascultat pe nimeni și a trecut la lecția nouă.

A doua zi, colegul nostru Fănică îi spune dirigintelui, domnul Teodorescu, toată tărășenia. Dirigintele era un om — sufletul lui Dumnezeu! Câte belele nu-i făcusem noi — eram o clasă numai de băieți. Dirigintele se enerva și țipa la noi în clasă, dar apoi se calma singur, pentru că n-avea cu cine discuta, noi ne țineam în continuare numai de dandanale!

Dându-și seama că toată pățania nu fusese premeditată, că a pornit mai degrabă dintr-o glumă de adolescenți nechibzuiți, a lăsat-o moartă — altfel se făcea mare tămbălău în toată școală.

Se apropie...

Sau — când inginerul Fane Văduva, de la Grupul Școlar din Bălcești, zicea că era mai bine pe vremea lui Ceaușescu:

- Păi de ce?

- Eram mai tânăr...

Te-apucă așa, o melancolie blegoasă, gândindu-te la vremea ce-a trecut. Și se apropie bătrânețea...

Banchetul

Banchetul de la terminarea liceului a ținut toată noaptea. Am dansat cu o fată de la clasa de învățătoare, Marcela, care se exprimase față de alte colege — și a ajuns și la urechile mele —, că-i place de mine; ceea ce m-a mirat, dar am avut curajul s-o invit, fiindcă altfel mi-era frică să nu mă refuze.

Am *dansat* e spus politicos, pentru că nu știam niciun fel de dans — dădeam doar din mâini și picioare cum simțeam eu.

În zorii zilei, amețiți și cu sticlele de băutură în mână, am pornit spre stadionul din Zăvoi, unde juca, în divizia B, echipa orașului nostru, Chimia Râmnicu Vâlcea.

Eu, Ruiu și Gogu, parcă. A-nceput meciul și mi se închideau ochii de alcool și nesomn... c-am adormit în tribună.

Când m-am trezit, se terminase meciul, mai rămăseseră câțiva spectatori.

Întreb pe unul lângă mine:

- Cât fu scorul?
- 2-0 pentru Chimia.
- Daa... Frumos meci!

Fotbal pe pâine

Eram mort după fotbal de mic copil. Băteam mingea pe izlaz — cum zicea tata —, la Olteț, pe terenul școlii, toată ziua. Transpirat și gâfâind după joacă, mă certa mama:

-Să nu bei apă, că faci aprindere la plămâni!

Ca elev, chiar și student însurat, tot chibiț după fotbal. Jucam fundaș dreapta și mă mulțumeam să dau cu mingea afară... Gata, am oprit atacul adversarilor, mă consolam eu.

Fănică mi-a atras atenția:

-Tu joci distructiv.

Trece timpul...

Mai târziu, însă, tanti Victoria, sora cea mică a mamei, îmi tot zicea:

- Mă, Florine, stai toată ziua cu nasu-n cărți! Mai ieși în lume, să te recreezi!

Într-adevăr, simt că trece viața pe lângă mine fără s-o trăiesc destul.

- O să te întorci și tu acasă, că e rău printre străini!...

Minijup

Oră de chimie, în anul patru de liceu, la Vâlcea. Intră profesoara, c-un minijup de-o palmă.

Se aude, așa, un oftat în clasă. Noi eram o clasă numai de băieți, adolescenți doritori...

Profesoara se plânge în cancelarie directorului Cornilescu.

- Ia uite, ăștia din anul IV, cum se poartă!

Directorul se uită la ea pe deasupra ochelarilor și-i zice:

- De mâine să vii în halat!

Ferește-te de Poro!

Se-mprietenise Piciu cu Cornel Bălu. Și făceau numai...

nefăcute! Tatăl lui Cornel, Bălu ăl Bătrân, era profesor de filozofie la liceu. Și-l tot certa pe fecior să nu mai umble cu Piciu.

Se trezește într-o dimineață Cornel și, când deschide ochii, vede pe peretele din față o foaie mare pe care scria:

- Ferește-te de Poro!

Poro era numele de familie al lui Piciu.

Se dă jos din pat și, când ajunge la ușă, găsește pe clanță un bilet:

- Ferește-te de Poro!

Se duce la baie și pe cană citește iar:

- Ferește-te de Poro!

Se spală pe ochi și, când să se șteargă cu prosopul, zărește:

- Ferește-te de Poro!

Se duce la bucătărie, deschide frigiderul și-năuntru o hârtie:

- Ferește-te de Poro!

Se-mbracă, iese afară-n curte și, pe gard, o coală mare:

- Ferește-te de Poro!

Lapte sau sprîț

Într-o dimineață, mă vizitează Cristi Preoteasa, bărbatul verișoarei mele Leana. Eu dumicasem pâine în lapte și mâncam. Mă simt incomod că sta și se uita la mine și-l îndemn din privire:

- Cristi, să te servesc cu o cană de lapte.

- Bă, Florine, mă jignești!

{Lui Cristi îi plăcea sprîțul...}

Doi negri în Bălcești

Sau — când Piciu și Cornel au adus de la Craiova doi studenți africani la Bălcești. Ieșise toată curtea spitalului afară și se uitau.

Nu ziceau nimic, numai se uitau. Nu mai văzuseră negrii niciodată.

Bălu ăl Bătrân era bolnav în pat, legat la cap.

Apare Cornel:

- Bonjour, papa! (Așa-i zicea el.)

- Venii cu doi prieteni, continuă.

- Cornele, mi-e rău, îndrugă ăl Bătrân.

Intră primul negru.

Băluțoiu ăl Bătrân belește ochii.

- Cornele, nu mai văd bine...

Intră al doilea negru.

Bălu ăl Bătrân a leșinat.

Cocoș pisici

Sau Cocoș, când era prunc, fura de prin magazine, noaptea. Unui vânzător i-a și lăsat un bilet:

- Ești gestionar prost, ai lăsat banii în teighea!

Maică-sa, Puica, îl lega cu lanțurile de gard ca să nu mai fure. Dar când scăpa, fugea și dormea la Geonea în podul casei.

Nea Gheorghe, tatăl lui Geonea, auzea pe întuneric zdrăncănituri în pod, zgomote.

- I-auzi, ce-i acolo?!

Geonea ăl Mic știa că umblă Cocoș prin pod.

- Nu e, bă, nimic! Pisici!...

Mașina furată

Bălu s-a dus cu mașina lui la Craiova. A parcat undeva și-a plecat prin oraș. Seara — a uitat c-a venit cu mașina, era zăbăuc, și s-a întors la Bălcești cu autobuzul.

Acasă, nu-i mașina! A raportat la poliție că i-au furat-o. Peste două zile, și-a adus aminte. S-a dus cu autobuzul la Craiova să-și ia mașina.

Ședință U.T.C.

Piciu, șef cu U.T.C.-ul pe Bălcești! De formă. Nu-l interesa pe el tare politica. Odată, vine secretarul de la Vâlcea și-i cere să facă o ședință. De unde să-i strângă el? N-avuseseră nicio adunare până atunci. Intră-n cârciumă și-i adună pe toți bețivii:

- Bă, dau de băut! Hai să facem întâi o ședință, că veni secretarul de la Vâlcea.

A făcut o ședință pe cinste! Cu alcoolul-n barbă, aveau curaj, s-au înscris și la cuvânt.

Poezii pierdute

Beca scria poezii. Și le-a pitulat în pod, să nu le citească nevastă-sa. (El... o mai critica pe ea). A aflat nevastă-sa de ele, nu știu cum. Beca a luat poeziile și le-a dat lui Tăblică, să le traducă în franceză, ca să nu le-nțeleagă nevastă-sa. Tablică a pierdut poeziile. S-a supărat foc Beca.

Praf cu furtunul

Liceu. Noi alergam, ne zbenguiam, săream ca mânjii peste bănci.

Eram numai băieți, duceam dorul fetelor. Un praf de nedescris!

Intră profesorul de franceză pe ușă, Traian Nica:

- Mă, ce e cu praful ăsta în clasă?

Răspunde un coleg, Deca:

- Trecu o mașină pe stradă.

- Cum, îngăimă profesorul, trecu o mașină și vă băgă praf cu furtunul pe fereastră?!

Uitarea

Bălu, la hotel, cu una în cameră. O mozolea, o mamela... Cost se uita pe gaura cheii. După vreo juma' de oră, iese Bălu, satisfăcut, vesel.

Dar Cost îl întreabă:

- Bine, bă, dar de ce n-ai regulat-o?

Bălu se ia cu mâinile de cap:

- Ia uite, bă, am uitat!

Cifre și litere

Să mă țin de aritmetică!

Am compus prima poezie când eram prin clasa a doua (1962).

Doamna învățătoare, Elena Mișcoci, după ce-a citit-o, a zis că eu să mă țin de... aritmetică!

Făcea concursuri ad-hoc cu noi în clasele primare: care rezolvă mai repede o înmulțire sau o adunare, și mă remarcase.

Democrație

Zadeh era luat în răs în anii 1960-70, după ce a publicat articolul cu mulțimile *fuzzy*, și chiar de matematicieni renumiți la acea vreme — care nu mai sunt renumiți astăzi! Lofti era rus după mamă, dar azer după tată, deci musulman — nu tocmai pe placul occidentalilor!

După publicarea jurnalului meu american, care s-a bucurat de mare succes la public (patru ediții!), s-a dezlănțuit o întreagă campanie de denigrare și insulte la adresa mea în România, prelungită și în străinătate...

Totul e pe interese și propagandă, sub pretextul unei demagogice *democrații*. Democrație este azi ceea ce vor cei mari, nu majoritatea! E Vremea Hoților și-a Curvelor.

De la fereastra vagonului

Mai târziu, la Școala Generală (1965-1969), participam la olimpiada de literatură cu o compunere, *De la fereastra vagonului*. Acesta fusese titlul impus de organizatori. Și m-a mirat că mi-au dat și un premiu... doi.

Scrisesem despre vacanțele mele, în care îmi plăcea să merg cu trenul la munte sau la mare. Profesoară de limba română era doamna Lulușa Diaconu.

Avangarda

Comentariile lui Pac hia despre “paradoxismul lui Nichita Stănescu și Marin Sorescu” sunt simple retorisme, perorări, care nu au folosință. Acești mari scriitori clasici români nu s-au ocupat de paradoxism. Poți să inventezi mii de avangarde (impui niste reguli de creație), dar care-i rostul fiecăreia? La ce-a folosit dadaismul? La nimic! Ce capodoperă a dat dadaismul? Niciuna! Dar, uite și exemple *necomune*, folosirea paradoxismului în știință! Să nu veniți acum să-mi spuneți că și dadaismul se folosește în știință — ar râde și curcile!... Sau că aplicarea paradoxismului în știință s-ar datora... dadaismului!.

M-am ținut de matematică!

La olimpiada de matematică din clasa a șaptea însă luasem premiul întâi pe comunele limitrofe Bălceștiului, și dascălul nostru, Bălașa Ion, m-a scos în fața careului.

Apoi, în clasa a opta, participasem la o competiție școlară între comunele Bălcești și Măciuca, eu fiind selecționat pentru subiectul chimie-fizică; alți elevi erau la istorie, geografie, etc. Profesoară la chimie era doamna Iojă Maria, iar la fizică, domnul Văduva Gheorghe.

La liceu, am mers numai pe olimpiade matematice, obținând premii sau mențiuni la fazele locale, județene, și naționale — profesorii: Larisa Bistriceanu, la Liceul Pedagogic din Craiova (1969-1972), și Nicolae Vlădescu, la Liceul Pedagogic din Rm. Vâlcea (1972-1974). La liceul craiovean am debutat în revista școlii, „Năzuințe”, în 1971, cu un careu de rebus „Păstorească” și cu probleme propuse de matematică plus soluții — dar nu literatură! Aveam și un cerc de matematică, îndrumătoare fiind doamna profesoară Florica Cătănoiu.

Distihuri tautologice

Versul doi îl susține/întărește pe primul, nu se contrazice precum în distihurile paradoxiste. Bineînțeles, trebuie găsit și un titlu adecvat pentru fiecare distih.

Exemplu:

Eu când vreau ceva,
Cu siguranță că vreau.

Ai noștri tineri...

Ai noștri tineri... vorbesc romgleză și denigrează pe toți înaintașii: scriitori, oameni politici, savanți români. Pe toți cei care-au fost și-au adus glorie neamului. Nu se gândesc tinerii că și lor le va veni rândul să fie bătrâni, și-atunci noua generație le va aplica același tratament lor înșile — învățat de la ei!

Băiat bun

E băiat bun,
dar e prost Pământul că-l ține!
E băiat bun —
să nu-i moară nimeni înainte!

Mihai Prepeliță

Poeme pe șleau, dintr-o suflare, cu scurgere cristalină, vorbe de sânge, adevărată poezie mare (pentru c-a fost trăită pe viu), simțită de-un exilat al istoriei: „Dialoguri de sânge” ale lui Mihai Prepeliță, un Soljenițin al României, cu foști deținuți în GULAG-uri sovietice și românești: Valeriu Graur, Petru Godiac (din grupul Ilașcu), Alexandru Șoltoianu, Ion Puiu ș.a.

Vibrația cifrelor

Am făcut o pauză de la creația literară până prin anul 1979, după absolvirea Facultății de Informatică, când am fost încurajat să revin la poezie de către un fost coleg de liceu, lingvist și scriitor, Constantin Matei — reîntâlnit pe scările universității, și de către profesorul și criticul literar Constantin M. Popa. Prima poezie publicată s-a intitulat „Cifrele au început să vibreze” și-a apărut în „Năzuințe” în 1979. Am ajuns să debutez și în volum, într-o antologie colectivă a membrilor Cenaclului Literar „Elena Farago” din Craiova, „Ora planetei”, în anul 1980.

L-am întâlnit la Craiova, mai târziu, la Cenaclul „Ramuri”, pe Marin Sorescu, originar din Bulzești — la o azvârlitură de băț de Bălceștiul meu. Mereu treceam cu RATA aglomerată prin Bulzești, aflat pe ruta Bălcești - Craiova. A urmat atunci o pauză temporară la matematică; scriam poeme, eseuri, proză și, mai ales, țineam un jurnal intim.

Acum am întors din nou roata spre știință. Însă combin aceste două domenii printr-un jurnal de călătorii la diverse conferințe științifice internaționale.

Țara oamenilor care merg în cap

N-ați auzit niciodată de Întorsătura Locului și de minunățiile care se petrec acolo?

Este o țară imensă, care se învecinează cu cine vrea, la nord cu vântul înghețat, iar la sud scăldată de mare, ninge la răsărit, iar în apus plouă.

Nu ați vizitat ca turiști vestita piață de capitală, unde a dus mutul iapa și-a legat-o de Monumentul Eroilor Patriei?

De ce nu v-ați încumetat la dracu-n praznic, până spre Întorsura Locului, să vă mirați de lumea de-acolo?

Rebus

Îmi plăcea la nebunie rebusul. Aveam abonament la revista „Rebus” din clasa a cincea. De sărbători, apărea frumos ornat și muream de curiozitate să încrucșez cuvintele și să văd cum se îmbină în careuri ca un mozaic. Am continuat și la Facultatea din Craiova, calificându-mă la Olimpiada Studentească de Matematică „Traian Lalescu” de la Cluj-Napoca, din anul 1977, la care am fost cu profesorul de analiză complexă Peter Hamburg. Tot în aceea perioadă, mă înscriesem la un cerc de Limbaje Formale, condus de prof. univ. dr. Alexandru Dincă.

Anticitate

Proverbe, zicale, aforisme, maxime – luate de-a-ndoaselea!

- Ce-mi doresc, aia nu obțin.
- Decât repede și bine, mai degrabă încet și prost.
- Prietenul bun anevoie se cunoaște.
- Fac ceva, și iese altceva.
- Dai un ban, dar știi că nu-l mai ai!
- Cine se scoală de dimineață... adoarme pe drum!
- Fie pâinea cât de rea, tot ți-o fură cineva!
- Îmi plac femeile urâte, cele frumoase m-ar înșela cu alții.
- Mă simt păcătos că n-am fost păcătos.

Globmodernism

Globmodernism — un nou modernism, datorat globalizării la toate nivelurile societății umane, cu interferențe ale tuturor culturilor, stilurilor, ideilor, conducând în cele din urmă, în mod obligatoriu și forțat, la o uniformizare culturală globală.

Ștefan Vlăduțescu

Cărțile lui Ștefan Vlăduțescu despre teoria informației, pe care le-am citit cu sufletul la gură, sunt foarte dense în idei, la obiect, spuse direct, bine documentate, având multe citate din surse multiple, curajoase, mărturisind despre informația negativă, despre manipularea modernă a informației, despre controlul informației la nivel global etc.

Un adevărat expert în acest domeniu: Ștefan Vlăduțescu.

Cultura de consum

Pentru a se lansa, pentru a fi auziți și văzuți, artiștii de azi se axează pe sex și politic: apropo de expoziția de pictură a Marilenei Murariu, "Despre Elena, în general", adică Elena Lupescu, Elena Ceaușescu, Elena Udrea...

De ce nu și Elena din Troia?!

Metafore desenate

La fiecare metaforă, un desen reprezentativ; dar numai la o singură metaforă, nu la mai multe metafore, cum am procedat în "Tolba...". Apoi, altă metafora, alt desen. Metafora și desenul să se întrepătrundă. Cam două metafore, plus cele două desene corespunzătoare, pe pagină. Ca un nou stil literar-artistic.

Cine are carte, n-are parte

Astăzi cine are carte

N-are parte.

E vremea banilor

Și șarlatanilor!

Extensică în China

Aplic, împreună cu câțiva profesori chinezi, Logica Neutrosofică în *Extenics* și *Management* (trebuie să scriu o carte împreună cu ei, în trei luni: Prof. Cai Wen, Prof. Yang, Prof. Xing Sen Li), în sudul Chinei, la tropice, la o mare universitate: Universitatea de Tehnologie din Guangdong, orașul Guangzhou (al treilea ca mărime din China). Mă sponsorizează ei. Îmi vor oferi și cursuri de... chineză! Mai știu ceva cuvinte și câteva semne din calatoriile anterioare.

Extenics este legat de paradoxism (<A> combinat cu <antiA>) și de neutrosofie (două sau trei componente combinate între ele, dintre <A>, <antiA>, <neutA>). *Extenics* se referă la rezolvarea problemelor contradictorii în diverse domenii.

Am scris și eu o mică lucrare, cu un traducator chinez (Feng Liu, pe care l-am reîntâlnit în decembrie la Xi'an) despre *Extenics* și dialectică.

Fotojurnal instantaneu

Am încercat să adaptez cărțile de călătorii — am scris o duzină! — la stilul lapidar; și să adaug multe fotografii. Stilul l-am numit *fotojurnal instantaneu* — scris imediat la locul vizitei, pentru a fi mai proaspete sentimentele, deoarece, cu timpul, ele se estompează.

Țările calde

Eram profesor la Liceul din Bălcești. Trecusem testul de franceză la Romconsult, în București, cu Delegația Marocană și urma să predau matematica în Maroc pentru doi ani. Elevii mei ziceau:
- Pleacă dom' profesor în Țările Calde!

Vorbe de duh

Vreau sa scot o carte cu expresii de-ale mele — un fel de butade, vorbe de duh. Iorga a scos un asemenea volum. Multe expresii dintre notițele mele sunt culese din folclor, altele — inspirate din diverse lecturi. În plus, ca să iasă treaba mai faină, trebuie să atașez la butade si câte un desen sau o poză mică, sugestivă. Lumea, azi, nu se mai intereseaza de lectură, dar măcar uitându-se la poze, mai citește câte ceva pe lângă...

Catrene paradoxiste

Ca nouă specie de poezie tehnică, *catrenul paradoxist* se compune din două distihuri paradoxiste.

TeleScopul

Apropie
depărtarea
Pentru a cunoaște
necunoașterea

Meteor

Un punct luminos
se stinge pe boltă
Ca o speranță ce moare
înainte de a se naște

Distihuri duale

De asemenea — un volum de *distihuri duale*; de exemplu:

Cine are noroc, are.
Cine n-are, n-are...

Precum în rebus, una sau mai multe noțiuni în versul 1, înlocuită / înlocuite prin opusa ei / opusele lor în versul 2.

Aici, *are* din versul 1 a fost înlocuit prin *n-are* în versul 2.

Însă, versurile 1 și 2 nu se contrazic, ca în distihurile paradoxiste.

Paradoxism și știință

Paradoxismul este folosit în Știință la prelucrarea informațiilor conflictuale — adică paradoxiste. În acest sens, există Teoria Dezert—Smarandache, recunoscută la nivel internațional, cu teze de doctorat, cărți, articole prin zeci de țări.

Vezi situl:

<http://fs.gallup.unm.edu/DST.htm>

De asemenea, în logicile moderne, există și logica neutrosofică, unde valoarea unei propoziții este parțial adevărată, parțial falsă și parțial necunoscută / ambiguă / nedeterminată; deci, valoarea unei propoziții este paradoxistă.

Vezi situl:

<http://fs.gallup.unm.edu/neutrosophy.htm>

Și, tot așa, există neutrosofia, care-i o generalizare a dialecticii. Aceasta caută părți comune ale unor idei necomune.

În fizică: pe lângă *materie* și *antimaterie*, se consideră și posibilitatea *nemateriei* care ar fi parțial materie și parțial antimaterie.

Așadar, paradoxismul nu este o speculație, ci există natural în viață, în univers, iar, în plus, are aplicații practice.

A se vedea și Medalia de Aur pentru Știință — pentru Neutrosofie și pentru Ipoteza Smarandache, care contrazice teoria relativității lui Einstein — care mi s-a înmănat la Academia Telesio-Galilei, la Universitatea Pécs din Ungaria.

Scriitori și scriituri

Marin Popescu-Diculescu

Îl cunosc pe profesorul Marin Popescu-Diculescu, și îi cunosc cărțile, pe care am avut fericita ocazie și plăcere a le avea, de-a lungul timpului, oferite chiar de autor, cu prilejul invitației mele la un simpozion liceal în localitatea Bălcești, în care d-sa prezenta ciclic marile personalități pornite în lume din fostul raion local. Chiar și pe mine m-a surprins calitatea muncii și seriozitatea cu care s-au lansat provocările. Când lucrurile au început să prindă un contur de permanență, a strâns materialul necesar și l-a pus într-o carte intitulată “Select Clubul personalităților din Oltenia (10 olteni de nota 10)”, unde au prins contur de afirmare și legendă idoli locali de faimă mondială, națională, cum ar fi: dascălul de elită și diplomatul de carieră, Ion M. Avram, ambasador în Rusia, Mongolia, Țara Soarelui Răsare, Iugoslavia, China, India, Vietnam, Ungaria, C. A. E. R., profesor universitar la A. S. E, București, Târgoviște, Brașov, Râmnicu Vâlcea; a adus Laudatio Domnului profesor universitar, Ion Bulborea, epigramist de talie, filozof și specialist în gândirea economică românească, și nu numai; din zonă a plecat și românul Dumitru Drăghicescu, personalitate de prestigiu a sociologiei, cu teza de doctorat (prima la nivel european) la Sorbona, filolog și filozof de înaltă ținută intelectuală, om politic vizionar (cum l-a numit domnul profesor), reprezentant al României la Liga Națiunilor, în grupul celor trei mari din jurul lui Titulescu, prieten apropiat al lui Iorga, cu peste 20 de cărți beton, din care rețin “Din psihologia poporului roman”, două tomuri de referință, ce încă își așteaptă exegetul s-o cunoască temeinic și s-o pună suficient în valoare. La rândul său, Drăghicescu a devenit personaj de carte; și-au aflat locul de merit în carte și doctorii Ștefan Marinescu și Raisa, acceptați în Uniunea Mondială a Scriitorilor Medici – UNEM. Au fost catalogați ca destine exemplare,

modele pentru elevii de liceu, în fața cărora au fost invitați să le fie de pildă. O altă personalitate a fost Alexandru Oprea, directorul Muzeului Literaturii Române din București, realizatorul Integralei Eminescu, scriind studiul despre *Publicistica* sa, vol. IX, redactorul revistei *Manuscriptum*, autor al multor cărți eseistice, între care “Panait Istrati – Opere alese”, “Fața nevăzută a literaturii”, “Mitul faurului aburit”, “În căutarea lui Eminescu gazetarul”, “Valorificarea critică a moștenirii culturale”, și încă multe altele. De pe aceste meleaguri a pornit și Petrarhe Poenaru, secretarul lui Tudor Vladimirescu, inventatorul stiloului, ctitor al învățământului în țara noastră. Și eu mă mândresc că tot de aici am pornit “Frate cu meridianele și paralelele” lumii. Nu în ultimul rând, profesorul Gherghina Dumitru, un Mecena al culturii române, un mentor cu deschidere națională, director fondator al revistei de informare și cultură didactică, <Didactica Nova>, cu care domnul Popescu a și publicat mai multe cărți eseistice și monografice, de proiectări didactice etc. .

Las plăcerea de-a o savura, căci este scrisă romanțat și se lasă foiletonată și atractivă, în ciuda abundenței documentare.

În ultima mea vizită la Bălcești, din mai 2012, am aflat că se gândește la o continuare a demersului său, din care a realizat mai bine de 120 pagini despre alte “Cariatide ale nemuririi noastre” (titlu provizoriu).

Și, cum literatură este vecină – și chiar se intersectează – cu istoria, același profesor Popescu ne introduce în lumea citatelor și expresiilor celebre, alcătuind o altă tocmire a istoriei, pornind în înțelegerea evenimentelor de la o vorbă de duh. Cartea se intitulează “Istoria prin citate și expresii celebre, sintagme și vorbe de duh”; și porcede în demersul său având în suflet și-n cap citatul că nimic nu poate fi mai folositor patriei decât cercetarea istoriei...

Într-o altă carte, “Turnirul înțelepților”, face un inventar de teze, aducând în discuție păreri despre universul general-uman, în 100 de unghiuri diferite, de la artă până la moarte, înțelepciune, credință, destin, filozofie, lege, libertate, muncă etc.

Sfârșitul anului 2012 i-a adus de sub lumina tiparului și cel de-al doilea volum al “Turnirului”, încheind ciclul pe tot evantaiul gândirilor de soi, de la A. la Z.

Și ca să nu rămână de izbeliște, lumea dascălului și preotului prinde contur de dezbatere eseistică cu însemnări proprii, privindu-i între icoană și caricatură. Ei sunt fericiți numiți ‘Luminile satului românesc’, demersul prilejuindu-i maestrului alcătuirea unor adevărate portrete eseistice, de toată admirația, dar și hazul.

Ca un corolar al muncii sale trebuie remarcată lucrarea eseistico-documentară și de pură cercetare, “Filozofii de viață... și de moarte”, prilej minunat de periplu prin interferențele istorico-literare și nu numai, conturând o lume în duelurile culturale, de arme, de filozofii, căci lumea e o diversitate în acțiune, iar adevărul prinde culori de vis și întâmplare, de neînțelesuri și de orăbă rătăcire.

Cel mai bun mod de a filozofa este să pui întrebări și să încerci să le rezolvi conform propriilor cerințe, ținând cont și de ale timpului. În Cuvântul de înțelegere și luare aminte, autorul are și puterea de-a mai glumi pe seama atâtor fapte de ispravă, dar și de groaznică suferință, lăsându-ne toată libertatea pentru gândire și curiozitate.

O lume rezumată în chingile unor cărți ce devorează timpuri de legendă, de absurditate, de nevoință, de mirare.

Multe alte cărți le are în colaborare cu profesorul Gherghina sau cu soția, Emilia Popescu – Diculescu (peste 3 de fiecare), la altele colaborând drept coautor, în colective de 3 – 5 membri la număr, între care se află profesorii universitari George Sorescu, Ovidiu Ghidirmic, Ion Buzași, Ion Soare etc.

Mi-au mai fost prezentate și alte cărți de specialitate în regia dumnealui, cu eseuri pentru bacalaureat și concursuri școlare, dar și cu adresare pentru cadrele didactice, pentru obținerea gradărilor, a concursurilor de specialitate în domeniul literaturii române, în care profesează.

Apelarea mereu la valorile înaintașilor e cultivată cu pricepere, pornind adeseori de la un fapt banal, rezumat într-o sintagmă și ajungând la esență, la generalitate. Și de fiecare dată autorul își propune atingerea unui ideal, printr-o dezbatere incitantă și-n același timp onorantă.

Ne-am fi așteptat ca toate cărțile dumnealui să fie pline de austeritate stilistică, dar nu e așa. Captivează printr-un stil beletristic, plin de metafore, cum de fapt ne arată și titlul unei cărți, "Metafore apicole". Eseurile sunt pline de comentarii acidulate, dulci și necesar-amare, ieșite de sub penelul unui filolog autentic. Îi plac teribil de mult argumentațiile sub formă de epitete, așternându-se într-un scris sfătos de adevărat povestitor. Finalurile sunt ușor mișcate de câte o parabolă sau zicere cu tâlc de fabulă, de multe ori cu iz didactic, deci cu mesaj. Pe alocuri, paginile cărților devin un bun prilej de comentarii glazurate de ironii, poante sau false prețiozități. Fiecare capitol își are trimiterea la documente, cu autori și opere precizate, de cele mai multe ori prin paginație. Surprinde de fiecare dată prin noutate, printr-o argumentație ce dă naștere la un câmp de întrebări incitante, care se vor elucidate, cititorul rămânând plăcut surprins de calitatea demersului făcut.

Deloc plictisitoare, cărțile dumnealui au profunzime și calitate, noutăți și poftă de joc intelectual incitant. Pot fi luate ca model și constituie un bun prilej de cunoaștere și amuzament, într-o lume tot mai dezordonată și lipsită de repere.

Așezarea materialelor respectă întotdeauna o cronologie strictă, neevitând problemele delicate, ba mai mult ne aruncă în cele

mai mari controverse și încă neelucidate sau insuficient tratate. La rândul dumnealui lansează noi unghiuri de vedere, simțându-se un bun pescar în apele tulburi ale literaturii sau istoriei. Faptele prind glas și contururi din cele mai provocatoare, justificarea găsim-o în cine știe mai ce.

Bate câmpul cu grație, vorba lui Odobescu, pe care suntem siguri că l-a avut model, dacă pornim în înțelegerea cărților sale, din perspectivă eseistică, autorul fiind celebru și începător de eseistică în peisajul beletristic și cultural românesc.

Interesul dumnealui s-a concretizat și-n multe articole publicate în revista <Didactica Nova> din Craiova, cu răspândire națională, publicație la care a ajuns în cele peste 30 numere, la demnitatea de redactor șef-onorific.

I s-au publicat multe eseuri și portrete în <Studii vâlcene>, <Limba și literatura română>, dar și în universul apicol.

Departate de țară, găsesc în cărțile dumnealui punți de cultură și fine observații, de care fiecare avem nevoie într-o lume tot mai globalizată.

Poeme din sufletul nostru vâlcean

L-am întâlnit pe scriitorul Gheorghe (Puiu) Răducan (n. 1951) pe... Internet, dar am aflat din biografia sa că este din zona Bălceștiului, și anume din satul Țepești. Am trecut de multe ori prin Tetoiu, comuna sa, și nu m-am gândit că s-ar naște scriitori atât de prolifici și pasionați care să decrie viața noastră vâlceană în mod natural, direct.

L-aș asemăna cu un alt poet de pe valea Oltețului, Victor Păun, pe care îl întâlnesc des când revin acasă și cu care discut la un păhărel de țuică de prună, făcută la cazan, precum la noi în

Vâlcea. Victor tocmai a publicat acum doi ani volumul “A fi Ion”, atât de sugestiv, folosind limbajul nostru oltețean.

Analog, biografia lui Puiu Răducan se intitulează “Io, Gheorghe”, iar poemele-i din cartea “Un Orpheus cu Cartea-n mână” îl definesc. Scriitorul Răducan vine din domeniul tehnic: absolvent al Grupului Școlar Energetic din Craiova (1969), apoi Liceul teoretic din Turnu-Severin și Rm. Vâlcea, Școala de maiștri din Rm. Vâlcea, și ulterior Facultatea de Mecanică și Tehnologie din Pitești.

Observ că în anul 1969 eram amândoi elevi în capitala Olteniei, fără să știm – bineînțeles - unul de celălalt! Aveam să ne-ntâlnim peste ... 40 de ani pe căile scrisului!

A publicat 12 volume de poeme și proză într-o perioadă scurtă, 2005-2010, (printre care revine obsesia „DE-ALE LUI GHEORGHE”, “Apocalipsa După Gheorghe” – Ion și Gheorghe, întruchiparea omului din popor).

Și are în lucru un program ambițios - ca orice oltean care se respectă (!): tetralogia poetică “ORPHEUS...”, antologii despre personalități vâlcene, dar și nevâlcene, și mai ales o istorie de peste 950 de pagini intitulată „Istorie și Credință”, cuprinzând 2 episcopii, 10 cetăți, 10 catedrale, peste 60 mănăstiri, peste 25 schituri, peste 30 biserici din Eparhia Râmnicului, din Eparhii românești și din afara granițelor românești (toată biserica românească din Serbia), precum și viața a 18 sfinți.

Mi-a căzut „în mână” [mai ‘modern’ zis: am primit prin e-mail!] o antologie vâlceană întocmită de către scriitorul Puiu Răducan - foarte scrupulos și meticulos, iar recent am citit pe ecranul laptopului meu volumul său de poeme „Orpheus cu Cartea-n mână”, având satisfacția a două suflete care rezonază pe aceeași lungime de undă tradițională.

Sinceritatea sentimentelor sale iese în evidență de la primul poem: „Supărarea neagră / mi-a intrat în sân / tocmai când credeam / că nemurirea / mă ia-n brațe ...” [Supărarea ...].

Multe nuanțe paradoxiste în versurile sale: „De-atâta toamnă ce-mi circulă / în sânge, / acoperindu-mă cu flori ... / și cu ciori” [Toamna ...].

Poemul „Iubito ...” este în întregime paradoxist (l-am selecționat pentru Antologia Paradoxistă Internațională, Vol. VII); cităm prima strofă: „Iubito, / de vrei s-o ducem bine / și să nu ne prindă / tristețea de mucegai, / când vorbești cu mine / să taci ...” (ultimele două versuri inspirate din folclor).

Senzualitate: „Orice femeie-mi poate intra-n / casă, / dac-aș putea, / i-aș desena / minuni, / ca să-mi desfacă papionul / la cămașă, / când ochii-mi tremura-vor / pe ai ei sâni.” [Orice ...]

Pesimism, melancolie, singurătate: „M-am săturat să dialoghez / cu mine / și să tot sper în / lumina / de mâine, / să nu mai folosesc cuțit / de ironie / pentru cei ce ne lasă / fără pâine.” [M-am săturat...]

O poezie prozodică, sau <proezie> (expresia aparține lui Mircea Țuglea), scrie Puiu Răducan – acest bacovian vâlcean. O atmosferă generală de tristețe, de părere de rău la trecerea vremii în tot volumul („Timpul / vrea și pe mine / să mă curgă / printr-un robinet / în chiuveta slinoasă a orașului” – Timpul ...). Faptul că totul este efemer, bătrânețea ne cuprinde (în poemul <Femeia ...>: „A fost cândva floare de crin / în dulcea pimăvară a dimineții, / anii trecuți sunt acum chin, / iar ochii-i cad pradă tristeții.”), că ne iluzionăm unii pe alții...

Puțină voioșie mai răsare din unele poemele ale sale cu rimă în stil popular.

Puiu Răducan este un poet format la școala vieții, iar versurile sale curg limpede, neartificial, spre inima cititorului.

Cu ocazia împlinirii rotunde vârste de 60 de ani, îi dorim lui autorului *La Mulți Ani în Literatură!*

Dincolo de cuvinte

„Paralelism vizionar” sau „Cuvintele-s false cochete-n baston” este un volum de poezie de excepție, prin care Marinela Preoteasa va rămâne în literatură, ca poeta care transformă toate problemele vieții frumoase și mai puțin frumoase, în clipe de neuitat de plăcute pentru iubitorii de poezie.

Poeta manevrează cuvintele ca și cum ar avea o baghetă magică, ca și cum le-ar îmblânzi, efectiv le dresează cu un calm desăvârșit; acestea o ascultă precum niște lei îmblânziți, care-și fac numărul în arena circului, care de fapt este viața însăși: *” Cuvintele-s false cochete-n baston/ cu farduri albastre și negre/ lăsându-și iubirile drept gaj pe peron/ și-n buzunarul poștaşului orb/ strecurându-se ca o cârțiță / printre copacii luminii” (Gaj).*

Prin sintagme inedite, autoarea conduce cititorul printr-o prozodie interioară specifică: *„Ai pingelit drumul spre soare / cu pași vânători de-ntuneric,/ clepsidrele răsar pe trotuare /ca pietrele reci în amurguri” (Farmec viu).*

Omul, în viziunea poetei, este: „copac (al) luminii” „clepsidră” (Farmec viu).

Fiecare poem are farmecul său și o bogată încărcătură poetică. Fiecare cuvânt este bine ancorat în versul său contribuind hotărât la imaginea întregului.

Ca-ntr-un tablou de Salvadore Dali, cuvintele se completează și se ajută în formarea viziunii cititorului asupra întregului filozofic al poemului.

Numai cele două poezii, citate mai sus, dacă le-am dezbate și am putea scrie câteva zeci de pagini.

Poeta sugerează că sunt atât de vechi cuvintele dar atât de necesare înfrumusețării vieții și existenței, că sunt adevărate și false în mod simultan (profesoara Marinela Preoteasa nu-și dezmente formația ei științifică amintind de logicile moderne, adică de

logica paraconsistentă și logica neutrosofică), cu ele – cuvintele - arătându-se adevărul dar tot prin ele ascunzându-se minciuna sau distrăgându-se atenția de la adevăr, încât pot fi comparate cu „(...) false cochete-n baston”! Ele, cuvintele, leagă și dezleagă iubiri, la întâlnirile dintre un EL și o EA, fie direct *„lăsându-și iubirile drept gaj pe peron”* fie prin corespondență *”și-n buzunarul poștaşului orb”*, care preocupat de munca sa foarte importantă, de altfel și pentru omenire, vorbind la general, se strecoară printre oameni *„ca o cârțiță/ printre copacii luminii”*

Ca-ntr-o înțelegere universală, *„poștaşul”, „copacii luminii”* se completează în tabloul vieții, cititorul putându-se vedea ce va fi de fapt dacă ignoră iubirea și se lasă furat de minciună și desfrâu...

Prin fiecare poezie poeta ne dă de fapt un sfat, o pildă, ne trimite la un obicei, o tradiție românească., în general.

Lumea poeziei construită de poetă e perfect armonioasă, oamenii, obiectele din natură, fenomenele naturii sunt într-o permanentă simbioză, natura face front comun împotriva intervențiilor violente în unitatea și complexitatea ei, motorul dezvoltării și existenței ei fiind de natură paradoxistă, o luptă a contrariilor care împinge perpetuum Răul într-o parte de drum, Binele intrând în scenă ori de câte ori este nevoie. Ca o mostră a trecerii prin aceste etape existențiale, este poezia *Iubitelor din fața oglinzilor de cristal: „Copoștii iernii bat insistent/ în timpanele poezilor îndrăgostiți,/ curând primăvara va tulbura/ imaginea cetății poezilor/ cu glasurile îndrăgostiților contemporani./ Schiopătând din iubire, măriă sa Timpul,/ își va înzăpezi clipele/ în limbile ceasului de la/ Consiliul Popular, poezii/ vor jura iubire veșnică/ iubitelor din versuri diafane/ și sinelui lor prometeic.../ S-au jucat cu focul/ și acum/ dau din umeri,/ în fața flăcărilor cerului/ și iubitelor amăgitor de frumoase,/ amăgitor de amăgitoare,/ iubitelor/ din fața oglinzilor de cristal!”* .

Ca într-o magie a cuvintelor: *clopoșei iernii*, *Primăvara*, *Timpul* primesc trăsături, preocupări umane desăvârșind armonios un tablou feeric despre viață și oameni, despre iubire și ne iubire, despre dragoste și ură, despre adevăr și minciună.

Critici români, când s-au referit la poezia Marinelei Preoteasa au făcut trimiteri la poezia lui Lucian Blaga și Ion Barbu, evident au avut în vedere pregătirea profesională superioară în matematici a poetei (criticul Aureliu Goci, *Cântarea României*, 1987), iar în legătură cu prozodia interioară și tablourile care par la tot pasul în aceste poezii, Constantin Popa, la întâlnirile de cenaclu o compara ca valoare cu opera marelui Williams Tennessee iar sau mai recent Luminița Sușe, în prefața volumului *Extraveral pentru iubire* (Ed. CuArt, 2005), ne spune despre poeta Marinela Preoteasa că „*respiră lumină mai albă decât zăpada din gânduri*” și „*Conștientă de puterea cuvintelor distribuite în spectacolul imagistic și stilistic al versurilor, de impactul asigurat prin franchețea expresiei și cutezanța sugerării, poeta Marinela Preoteasa își asumă perenitatea trăirilor și scrierilor sale cu seriozitatea luptătorului sisific cu timpul*” , „*Mai mult, oferă rezolvări și deschide uși acolo unde ochii minții văd obstacole insurmontabile în lupta cu fiara, oricare ar fi natura ei*”.

Eu aș zice că sintagmele poetei sunt autentice, inedite și ca o liră de pe Olt, cum o numea scriitorul și universitarul George Sorescu, în 1994 (în *Cuvântul înainte* al volumului „*larba iubirii*”, Ed. Anotimp, 1994) surprinde într-un mod neașteptat de plăcut viața, cu bune și rele, așa încât cititorul rămâne cu aceste sintagme în inimă și e atras la lectura versurilor sale întotdeauna când simte nevoia să iasă din problemele grele ale vieții, într-un mod pașnic și constructiv, care să-i redea puterea și dragostea de viață, ceea ce e foarte important acum când timpul pare la strâmtoare și se ivesc tot mai multe probleme sociale care la prima vedere parcă de nerezolvat.

Introducerea Imnului național, de către autoare, în primele pagini ale cărții, arată dorința autoarei de a se declara patriotă, de a se mândri că e româncă (adaug eu: româncă-olteancă!), una care se exprimă pasional, curajos, cu simțul răspunderii despre problemele contemporane ale tinerilor și tinereții, ale românilor și deci și ale României.

Marinela Preoteasa a apărut în volum sporadic; activitatea sa profesională, seriozitatea cu care se angajează în orice muncă pe care o desfășoară, calitatea de editor de cărți și reviste (de pildă *Scurt Circuit Oltean* și *Revista de matematică MxM*) prin care pune în valoare calitățile literare/științifice ale altor scriitori/matematicieni, dă dovadă de altruism și încredere în valoarea operei sale. Ea nu manifestă egoism sau ranchiună pe competitorii săi, ci dovedește încredere în lectura și opinia noastră, a cititorilor.

Un matematician bacovian

Din „tagma” noastră, a matematicienilor-poeți români contemporani, printre care aș mai cita pe Acad. Gheorghe Păun și profesorii Viorel Dinescu, Ioan Toderiță, și Marinela Preoteasa, se remarcă prin zel și pasiune lirică brăileanul Aurel M. Buricea.

Ca dascăl, domnul Buricea și-a dedicat viața satului său natal, Ulmu, din județul Brăila, unde a fost pe rând: învățător timp de 2 ani (și eu am predat la clasele I-IV în Rm. Vâlcea, fiind elev-practicant în anul V), profesor de matematică 45 de ani (am funcționat și eu ca profesor în comuna mea natală Bălcești), plus director coordonator 9 ani!

Noi, aceștia din știință, le avem cu poezia... numerelor!

Docendo discimus, sau prin predare noi învățăm – conform unei exprimări succinte derivată din „Scrisorile” lui Seneca.

Din 1977, când a fost inclus în „Caietul debutanților”, scos de către Editura Albatros, profesorul Buricea (născut la 27 octombrie 1943) a scris cu înverșunare și a publicat până astăzi 18 cărți de versuri, eseuri, și amintiri.

Poezia l-a atras mai mult decât aritmetica.

Volumul său recent, *Crucea din muguri*, cuprinde sonete mișcătoare, create din suflet, nu fabricate din creier. Parcă fiecare vers este de sine stătător [precum un poen într-un vers], ca o metaforă plutitoare.

Predomină motivele rurale, invocarea lui Dumnezeu, supărarea, nemulțumirea, nesiguranța, lumea de-apoi, căderea, oglinzile, iluziile...

Un studiu de statistică matematică ar fi interesant, mai ales că autorul este de profesie, privind frecvența folosirii fiecărui motiv, variația tematică, deviația standard, etc.

Iată câteva teme obsesive ale acestui poet bacovian:

- Nostalgie a trecerii timpului:

vine vremea să-l plâng pe cel ce-am fost

[vine vremea]

în oglinda unui cer uitat se sting

amintirile celui ce-am fost atunci

[arbori de vis]

- Efemeritatea:

și-mi trece cugetul spre lumea de-apoi

[confesiune]

- Tristețea:

plânge-n mine noaptea cu dor de moarte

inima se stinge de-atâta jale

nu-i mai poate spiritu-mi să-i stea-n cale

vremea și-a pierdut și ultima parte

[stingerea]

- Întunericul:

cum se stinge toamna lumina în rod

[oglindire]

cu aripa frântă în noapte cobor

[arbori de vis]

- Solitudinea:

singurătatea crește din regrete

voi învăța dincolo limba de ger

[arbori de vis]

- Moartea:

tainic se stinge lumea val după val

fluviu fără nceput și fără finit

știm doar izvorul din care ne- am ivit

nevăzut cade jalnic al nopții mal

[deducție]

Crezul său de... confesiune a devenit POEZIA.

...Autorul plânge pe corzile inimii de-a lungul întregului volumului...

Noi, matematicienii, când învățăm o teoremă, ne punem întrebarea dacă și reciproca ei este adevărată. Așadar, pentru a ne raporta la acest eseu, pe când va exista și situația inversă, adică de poeți deveniți matematicieni?

Variante la aceeași olgă

blog florentinesc&olgesc

Flor: Talent și antitalent

Vreau să văd pe un portret cum înfloresc trandafiri din buzele tale,
iar din ochi răsar păsări verzui.

Ești grozavă, ești frumoasă, ești artistă...

Cum s-ar numi acest dublu-portret: post-modernism, sau post post-modernism?

Eu vin mai mult cu idei. Talentul, însă, este al tău. Eu? Al meu este antitalentul...

Olga: Dialog plastic

Cred că este metamodernism — așa cum îl numește Alexandra Dumitrescu. Nu eu sunt grozavă. Tu ești sursa de inspirație să fiu liberă. Te rog mult să faci măcar o lucrare. „Antitalentul” e necesar. El creează noul prin dezinhibare. „Talentul” e uneori nociv. Pentru că se autopastează din comoditate. Ceea ce nu ne dorim. Fă o lucrare. Orice. Să știi de la ce plec. Să fie ca un dialog plastic.

Și da. E cu penița. Îmi place. Dar tocmai asta e nasol. Prea îmi place. Mă străduiesc să nu desenez corect. Trebuie să mă ajuți.

Știi, aici, la TV, era un personaj care acum a ajuns să fie citat și care zicea: „Ori suntem golani, ori nu mai suntem”!

Așa și noi: ori facem curentul, ori nu-l mai facem. Cu sensul că el trebuie făcut acum.

Aștept. Orice. Ca la Heliade Rădulescu: „scrieți băieți orice, numai scrieți!”

Și nu te mai oferi doar cu ideile. Dacă eu fac sport — și fac (sunt oribilă ca sportivă, dar nu mă las), atunci totul e posibil pe lume dacă vrei cu adevărat.

Flor: Artă și calcul

Hai să-ți fac antiplacerea...

Iată câte ceva. Joacă-te frumos în ele... dar urât ar fi mai bine.

Plus variațiuni stil antiNapoleon.

N-ai poze ori picturi sexy de-ale tale să le atașezi lui antiNapoleon?

Ca un antiCuplu!

Iubitul tău este arta, iubita mea este calculul.

Metamodernism ar trebui să fie modernism despre modernism...

Cine este Alexandra Dumitrescu și cu ce se mănâncă?

Olga: Superb

Am poze.

Azi am vernisaj de grup la Vâlcea, mâine la Pitești. Lucrez de luni.

Aici e un text al Alexandrei Dumitrescu. E fiica prof. Dan Dumitrescu.

Eu lucrez după textele ei. Nu după acesta. O să ți-l trimit când îl găsesc.

<http://hjs.ff.cuni.cz/archives/v7/essays/dumitrescu.htm>

<http://nz.linkedin.com/pub/alexandra-dumitrescu/23/a86/374>

Flor: Succes antisucces

Îți doresc un mare succes antisucces.

Alexandra dumitrescu este în Noua Zeelandă? Doctorandă ca tine în arte sau în litere?

Când te întorci de la expoziție? Dacă te mai întorci, fiindcă întotdeauna lași ceva din tine acolo...

Poate pe tine toată!

Să continuăm expozițiunea noastră.

el florentino

Olga: Ca și cum tu ai vrea să emigrezi la Bălcești...

Eu sper să mă întorc - dacă dă Dumnezeu. Dacă plecam la Paris, mai ziceam să nu vreau să vin. Dar plec doar la Pitești. Normal că nu vreau să rămân acolo. E ca și cum tu ai vrea să emigrezi la Bălcești.

Și n-am să las nimic la expoziție, în afară de tablouri.

Flor: Mă temeam...

... să nu te fure vreun bărbat pe-acolo și-atunci n-o să ne mai putem continua *proiectul* nostru...

Hieroglife și nehieroglife pentru Olga.

Experimente și inexperimente.

Nu știu, femeilor (nelesbiene) le place să se uite la nuduri femeiești? Iată arta corporală neconvențională...

Olga: Nu mă fură nimeni...

...pentru că, artistic, creativ — nu-mi aparțin decât mie.

Îmi place blogul, îmi plac hieroglifile. M-apuc iar de lucru, deci.

Cât despre nuduri, ce să zic? Nu știu dacă femeile privesc nuduri. Eu, ca artistă, privesc mereu nuduri. De la Venus din Villendorf până la cele ale lui Lucian Freud. Am citit literatura pornografică - „Anatomistul”. Am văzut un film așa la Dakino - „Baise-moi” și am văzut arta pornografică - Jeff Koons. Am făcut toate acestea pentru cultura mea generală. Dar ceea ce mi-ai trimis nu e pe gustul meu. Eu nu apreciez vulgaritatea și decăderea prin ridicol a corpului uman - perfect prin natura sa - de nicio natură. Pornografia nu e pentru mine. Mai ales cea care rămâne la un nivel foarte jos, netransformandu-se în artă. O astfel de serie vei face, cred, cu altcineva.

Între timp eu lucrez la seria noastră. Unde arta nu decade în vulgar.
Ci se transformă.

Flor: Nuduri bărbătești

Dar de ce nu se cultivă și nudurile bărbătești în artă?

Acestea plac femeilor?

Acum un an, fiind în Jamaica, am văzut o statuie, pe stradă, a unui bărbat cu un organ de-un metru (ca o măciucă) - vorbesc serios.

În India, când am fost acum șase ani, am vizitat un templu religios unde sfinții stăteau în pușca goală, fiindcă așa trebuiau: cum i-a făcut natura. Lucru real.

Olga: Nu personajul, ci proporția

Și listă ar putea continua cu Pompei, Herculenum, Acropole, Ingres și prietenii săi până la - același Lucian Freud sau Dubuffet. Ce-i asta - un chestionar? Normal ca nudurile sunt în artă în egală măsură și feminine și masculine. Eu m-am referit la ambele.

Deci - încă o dată, pentru clarificare. Eu nu știu ce place femeilor și nici nu mă interesează câtuși de puțin. Am făcut un mic studiu în urmă cu mult timp în legătură cu erotismul și pornografia, corpul ca obiect de artă (pornind de la opiniile lui Jeudy și Baudry). Subiectul nu mai e de actualitate pentru mine. Nu pot să știu ce place altor femei. Eu privesc nudul firesc ca pe orice parte din arta și istoria ei. Am pictat nuduri - de ambele feluri. Și sunt educată să le văd că pe un peisaj sau ca pe o natură statică. Deci nu-mi pasă de ele decât compozițional sau conceptual. Va trebui să întreb altele femei dacă le plac. Eu sunt obișnuită cu ele și nu-mi dau seama de percepția altora. Nu sunt o femeie, ci o artistă, când e vorba de nuduri.

Iar sexul lor nu are importanță.

Și de ce ne-am mira de temple? Prostituția sacră era o instituție în anumite societăți. Iar nuditatea nu era ceva neobișnuit.

Deci cam asta despre mine și nuduri.

Eu pictez asta și studiez asta. M-am plictisit de ele de când le văd.

Despre ele e toată lucrarea mea. Nimic nu mă miră sau deranjează. Cred, ca și grecii, că perfecțiunea universului se reflectă atât în Parthenon, cât și în Venus din Milo. Secțiunea de aur nu ține cont de personaj, ci de proporții.

Flor: Înapoi la experim-arta!

Să lăsăm sexualitatea/nesexualitatea și să trecem la oile noastre artistice, adică la experim-arta...

Aștept joaca/imaginația ta în/pe acele imagini neimagini.

Olga: Pseudo-normă

Îți trimit teza. Nu *outer-art* ci pseudo-norma am folosit în lucrare.

Când ai timp te poți uita pe ea. Și *outer art* facem. Nu știu cum, dar cumva:)

Flor: Artă trăznită

Ar trebui să te faci teoreticiană și profesoara de frumusețe la un institut de artă.

Constat: patriotismul vostru femeiesc (bată-l vină!); când vorbești de feminitate, te gândești la sexualitate.

Un coleg, fost inginer cu mine, îmi zicea că femeile conduc în societatea occidentală, pentru că ele dețin monopol asupra... sexului.

Știi ce, Olga? Joacă-te pe, și prin, imaginile/nonpicturile ce ți-am trimis.

Deformează-le parțial (adicătelea: S-neagă-le!), hibridează-le (introdu elemente opuse doar unei părți din fiecare imagine).

Mai bine facem arta S-negată decât aut-arta, ce-ai zice?

Știința intră tare în artă - nu te gândi la altceva! - [conform teoriilor din teza ta de doctorat], dar și artă în știință: vezi cum paradoxismul literar s-a aplicat în știință:

<http://fs.gallup.unm.edu/a/FifthParadoxistManifesto.htm>.

Ies niște hibrizi la început din imixtiunea noastră, până lumea se obișnuiește cu ei și aceștia devin normali... adică nehibrizi.

Și-atunci o luăm iar de la tradițional... care va părea netradițional.

Uite, am folosit „multispațiile” pentru punerea subspațiilor (artistice și nu numai) opuse, neopuse, neutre împreună:

<http://fs.gallup.unm.edu/multispace.htm>.

Deci, pune ceva frumos lângă urâtul artei mele; și invers.

Să vedem ce iese și ce nu iese.

Voi reține, bineînțeles, ceea ce nu iese - va fi mai... exotic (ieșit din comun)!

Nu-mi mai răspundeai, și am crezut că probabil sigur te-ai măritat.

Când nu te vei căsători? Anunță-mă, ca să nu vin la nuntă...

Vorbim în răspăr, în contra-timp... hai să facem și artă în răspăr, în contra-timp (prin S-negare și prin multispații).

O artă trăsnită!

Olga: ?

Cum mai merge *out-arta*?

Flor: Duo antiduo

Deocamdată aștept să văd picturile tale (când vei avea timp), „încurcate” cu ale mele.

Un duo antiduo.

Am putea scoate un antialbum ori nonalbum.

Apoi, mă gândisem: cum am insera „depășirea vitezei luminii” în...
(out-) artă?

Olga: Doctoratul

Iată că pregătirile pentru susținerea doctoratului mi-au ocupat tot timpul și n-am mai reușit să fac *outer-art*. Sau, poate, uneori, a nu face înseamnă a face *outer-art*.

Pe 29 noiembrie, îmi susțin teza. Să-mi ții pumnii.

Acum mă simt, cu pregătirile pe final și sfârșitul unei etape care parcă nu se mai termină, puțin între lumi.

Tu cum te-ai simțit când ți-ai dat doctoratul?

De mâine trebuie să încep invitațiile.

Păcat că nu ești mai aproape de România. Eu totuși te invit virtual.

Și îți mulțumesc pentru încurajări.

M-am întâlnit cu Camelia Clavac acum ceva timp și am vorbit despre tine.

La fel și cu dl. Smărăndoiu.

Tu ce mai faci? Cum mai e Țara Făgăduinței? Scrie când ai timp.

Flor: Simpatică Olga...

... îți doresc succes la doctorat.

Eu am fost în Taiwan la o conferință la început de noiembrie.

Aștept să termin cu doctoratul (teoretic) pentru un alt doctorat (practic) – în artă (neartă).

Am văzut în China o expoziție de caligrafii chineze (executate în penița... cu caractere chinezești tradiționale).

Te-ai gândit la pictură cu... penița?

Hai să facem albumul nostru.

Olga: E frig în China?

N-are nimic. E ca-n reclama la Taft. Acea cu coafura persistă. La fel și știință. La oricâte grade cu minus.

Ce frumos că ai văzut expo de caligrafie. Eu iubesc Arta Scrisului. Am avut un profesor minunat. M-am gândit la pictură cu penița. Care e grafică. Am și făcut. Iar seria mea cu bebelușii e trecerea unui personaj prin diverse etape din această artă. O să fac foto și îți trimit.

Și eu îți doresc sănătate și vise împlinite. Noroc în viață, în știință și în iubire!

Abia aștept să facem albumul. Acum, că m-am mai liniștit, poate îmi vine cheful să mai creez câte ceva. Tu trimite-mi ce-ți trece prin cap. Poate te inspiră China!

Flor: Domnul calculator

Prea-frumoasă și neiuuitoare Olgă, ce mai faci (din punct de vedere artistic)? Dacă tot ți-ai dat doctoratul, ar fi bine să încerci o „transmutare” la București, acolo te poți lansa cel mai bine - ai încercat?

Întreabă proful de doctorat: vreun post universitar?

Uite, m-am apucat și de artă făcută automat de domnul calculator după un program simplu.

Văd că nu te-am inspirat destul, fiindcă nu ai făcut niciun experiment artistic pe antipicturile mele. Ai putea lua un curent artistic (să zicem impresionism) care are n-caracteristici. Neagă una sau mai multe caracteristici și obții un nou curent (*S-denying in painting*).

Te-am recomandat jurnalistului vâlcean Mircea Monu de la ziarul „Monutorul de Vâlcea” [nu Monitorul], fiindcă și el este interesat în *S-denying*.

Olga: Sunt pretențioasă și exclusivistă

În ultima perioadă, am luat o pauză de la cultură. De aceea nu am mai scris despre teoria ta. Mă gândesc la S-negație și cum spui tu, dar și altfel. Când m-apuca inspirația, voi scrie pe larg. Eu aș vrea s-o aplic pe lucrări de artă punctual. Adică să aleg caracteristicile fiecărei opere în parte și să văd ce a *s-negat* autorul când a făcut-o ținând cont de caracteristicile propriului său fel de expresivizare artistică de până atunci.

Nu doresc să colaborez cu dl. Monu. Nu mă interesează cine mai e interesat de teorie. Ci doar autorul și teoria însăși. Sunt un pic pretențioasă și exclusivistă.

Flor: Îndrăgostește-te!

Aș vrea să am măcar o după-amiază să stau cu tine la discuții științifico-artistice.

Sper să ajungi cât mai repede celebră, și-atunci ajung și eu pe lângă tine.

Nu am înțeles de ce nu mi-ai expediat teza ta de doctorat într-un singur fișier? Vorbeam cu un *publisher* să ți-o pună în Google Scholar, Amazon Kindle etc. Un mic pas spre celebritate...

Îndrăgostește-te de cel mai „macho” bărbat din Vâlcea, și el să te refuze... și tu să insiști, și el iar să te refuze...

Și-atunci să vezi cu ce forță crezi... pe viu...

Olga: Nu

Așa urare de Paști chiar că n-am mai primit!

Din fericire, n-am venit în Vâlcea să mă îndrăgostesc, ci să stau liniștită. Astfel încât nu cred că va fi cazul nici de-acum înainte.

Dar m-am distrat tare de „propunerea” ta.

Cum am devenit paradoxist

Scrisoare de mulțumire

Chiar dacă Dvs. nu m-ați iubit, eu v-am iubit.

M-ați îndepărtat prin toate mijloacele.

Mi-ați refuzat toate articolele sub diverse pretexte.

Vă mulțumesc că nu m-ați ajutat niciodată, vorbesc serios, în felul acesta mi-ați întărit convingerea de a emigra.

Datorită refuzului Dvs. de a mă băga în seamă, datorită disprețului și indiferenței Dvs. am ajuns astăzi să am o poziție bună în Statele Unite. Datorită interdicției Dvs. de a publica în România, public astăzi prin toată lumea.

Vrând să-mi faceți rău, mi-ați făcut un mare bine. Datorită Dvs. și multor altora am luat calea exilului.

Mulțumesc celor care mi-au interzis participarea la congresele de matematică (Gh. Calboreanu, Bistriceanu etc.), datorită acelor interdicții, ostracizări pot merge astăzi la orice congres din lume, fără cea mai mică restricție.

Vă mulțumesc că m-ați disprețuit, umilit, m-ați împins spre emigrare unde nu mai sunt disprețuit, nu mai sunt umilit. Mi se respectă creațiile și persoana.

Nedându-mi-se post, consider că țara n-a avut nevoie de mine; deci prin plecarea mea țara n-a pierdut nimic – un gunoi dat deoparte. Interzicându-mi-se să public, să merg la congrese, să-mi dau doctoratul, consider că eram de prisos țării, iar prin plecarea mea țara a câștigat: a scăpat de un microb.

Mă simt mai patriot ca niciodată. Aici, în emigrație sunt mai patriot, prin fapte, nu ca acei oameni care, în România, se bat cu pumnii în piept a fi mari revoluționari (cu gura!). Peste tot voi afirma că sunt român, dar că nu m-am putut realiza în țara mea din cauza opreliștilor amintite mai sus.

Tuturor celor care m-au disprețuit, au râs ori și-au bătut joc de mine, le mulțumesc!

Sufletul pe stilou

Vă mulțumesc din suflet pentru cronică la placheta mea de antipoeme „Antichambres” pe care nu ați prezentat-o în cadrul emisiunilor d-voastră „culturale” care emisiuni culturale sunt mai mult politice. Vă mai trimit o plachetă pe care să o recenzați ca și pe cea precedentă.

Aveți dreptate, și în cultură se pune accentul numai pe politică – atât în Est cât și în Vest. Dar voi sparge zidurile de unul singur, chiar dacă nu sunteți nici cât negru sub unghie alături de mine

Nu știu dacă nu s-a impus vreo cenzură împotriva mea, - cum mi-ar fi confirmat telefonic Liviu Floda din New York – așa cred, pentru că prea recenzați orice căcățel al altora, iar mie nu-mi amintiți nici volume întregi.

Desigur că nici cei care se declară liberi nu sunt liberi, ci la cheremul unora. Încă o dată, vă rămân (ne)recunoscător.

Îmi dau seama că mă disprețuiți, sau cel puțin desconsiderați, pentru că nu sunt din breasla filologică, pentru că mă considerați ca pe-un novice intrus, ori chiar veleitar. Nu este cazul să citez marii ingineri ai literelor [Robert Musil, Carlo Emilio Gadda ș.m.a.], sau zicerile lui Camil Petrescu că literatura se va dezvolta prin înglobarea neliterarului, prin împrumuturile care-i vin din celelalte științe. Meditez pentru o extindere din exteriorul filologic, alăturată celei interioare.

Sunteți și Dvs., asemenea poletcultiștilor adeptul unor „școli” de poeți, prozatori, dramaturgi, etc. Prin care să treacă oricine dorește să scrie și să iasă de-acolo posedând o diplomă(!) – Mihai Beniuc-ul.

Mă lipsesc de „indicațiile prețioase” ale oricui ar fi, genial conducător sau eseist. Ceea ce simt eu, aștern pe hârtie, nu este nevoie să-mi conducă nimeni sufletul pe stilou.

Vă urez alte mii de teze și antiteze în toată lumea.

Ranchiună

Paradoxismele titlurilor de articole în ziare, ale reclamelor, ale protestelor publice nu pot fi trecute cu vederea, indiferent de ranchiuna care mi-o poartă unii, oameni cărora eu nu le-am făcut nimic...

Folclorul conține nostime paradoxisme, și va continua să producă; cât adevăr este în ele! Iată un alt exemplu, celebru, din fotbal: "Cea mai bună apărare / este atacul!".

Fiindcă cineva mă acuza că, după dispariția mea, paradoxismul va înceta - cum s-a întâmplat cu dadaismul de pildă!

Paradoxism vs. dadaism

Unii confundă paradoxismul cu dadaismul din cauza, probabil, a celui de-al treilea manifest paradoxist care avea unele exagerări experimentale și lingvistice. Dar esența paradoxismului se bazează pe contradicții, antiteze, paradoxuri, în vreme ce dadaismul pe non-sens și aiureli. În paradoxism, latura oximoronică are sens, pe când în dadaism nu există nici un sens - aceasta-i marea deosebire!

În toate eseurile pe care le-am citit despre dadaism, și-n română, engleză, sau franceză, n-au auzit pe nimeni să considere vreo "latură oximoronică a dadaismului".

N-am văzut nicăieri vreo persoană să asocieze dadaismul cu... oximoronii.

Dadaismul a devenit sinonim cu neînțelesul, pe când paradoxismul are un înțeles profund. Paradoxismul este sinonim, *in largo sensu*, cu SCRIEREA PE DOS.

Vreau să zic că paradoxismul este inteligibil, nu este dadaism.

Din păcate afirmația unora este total falsă ("total fals" nu este un pleonasm: în logicile moderne, fuzzy și neutrosifică, se merge

pe grade de falsitate, grade de adevăr, și grade de neutru/necunoscut).

Paradoxismul se bazează pe realitate, pe cotidian, n-are de-a face cu dadaismul. Există paradoxism și în știință, chiar în matematică (idei opuse, dar amândouă adevărate), ca să nu mai vorbim de filozofie.

De ce multe titluri de articole, mai ales din ziare, sunt în răspăr? Pentru ca șochează, ațâță atenția.

Dadaismul a murit, nimeni nu-l mai folosește. Contradicțiile vor dăinui pe vecie, nu-i posibil fără ele – că le place unora care manipulează mass-media sau nu.

Artă și non-artă

Apelez la știință, pentru că literatura și arta sunt privite derizoriu în multe cercuri, iar în Occident ce să mai vorbim! Un scriitor nu poate trăi din scris aici (doar 2-3% dintre ei), iar universitatea mea nu m-ar sponsoriza să merg la o conferință de literatură, dar la cele științifice m-a sponsorizat de nenumarate ori (chiar și în China, de pildă, în 2002).

Am citit cu interes apendicele "Postmodernismul și Non-Arta: manifest pentru arta adevărată și propuneri pentru o metodologie de lucru" - despre relația artă/non-artă, din volumul "Arta - concept și istoric", de Eugen Cojocaru, idei care m-au preocupat și pe mine.

Fără să mai vorbesc despre comentarea și definirea paradoxismului în reviste internaționale științifice, precum "Sciences et Avenir" din Paris (No. 135, Juin-Juillet 2003, p. 54), unde există și o notă de 1/2 pagină intitulată "La figure du paradoxisme" de Noemi Pizarosso. De altfel, întregul număr este dedicat paradoxurilor în știință (matematică, fizică, economie, filozofie), care nu pot fi negate. Ele EXISTĂ.

Outer-art

Și aut-arta este o luare în derâdere a artelor (prea!) postmoderne, a "bâlciiului artistic", este o exagerare, o persiflare și demistificare, o gomflare a pretențiilor postmoderniste...

Al doilea album al meu (bineînțeles, în stilul meu: pe dos, în răspăr, contra-timp, experimental până-n ultima fază!): "oUTER-aRT, the Worst Possible Art in the World!", 2002. Să nu vă surprindă titlul, așa creez eu...(!)

Am și creat un Club Internațional de Outer-Art pe Internet la: <http://clubs.yahoo.com/clubs/outerart>, unde sunt înregistrați zeci de artiști străini care au aderat la acest (anti-)curent al meu în artă, iar cam o duzină de asemenea picturi am pus în situl meu la <http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/outer-art.htm>.

Peisaje fragmentare

Roadeți etichetele (suprafața) și vedeți interiorul.

M-am risipit în mici poeme ca o vrabie în cânt.

Păsările desenau pe cer semnătura verde a porumbului în retină.

Cocoșii trîmbiță din goarna dimineții, mutând primăvara.

O zi veche: semințe căzute în extaz de fructe.

Ceasurile ruginite îmi biruiseră visele.

Lacul, o insulă de apă.

Cărțile mi-au adus străinătatea atât de aproape, sub ochii mei.

Respirație fără capăt.

Murea de tinerețe.

Vine strada în drumul meu.

Citind pe unii, am impresia că ne-au luat toate ideile și noi nu mai avem ce scrie.

Noaptea smulge ochilor o privire întunecată.

Nu te iubesc, țară, pentru că nu te merit!

Sunt o cascadă care cade, cade și nu se mai oprește, neatingând pământul.

Oamenii sunt înseriați fiecare cu câte un nume și un chip.

Nu pot face pe nimeni fericit, nici chiar pe mine. Dacă m-aș face pe mine, aș putea face și pe alții.

Casa fuge de sub ochii mei.

Țepene umbre în focul vremii.

Privește afară de-ți spală ochii!

Un imens semn de întrebare pe cer.

Cenușa e scrisă cu litere.

Se luptă în mine poezia cu matematica.

Lumina voalează imagini.

Lumină afară, întuneric în interior; și invers.

Pentru a privi în jos, coboară-te! Pentru a privi în sus, ridică-te!

Moartea (celor mari) e prelungirea vieții lor.

Ceasul meu este timpul meu, trăirea mea.

Cârpesc pânda roasă de vreme.

Luna și-a scuturat praful auriu pe oameni.

Gândul mi se furișă în inimă.

Ți-am săpat un mormânt în inima mea.

În mine a murit un om.

În întuneric nu pot să văd și să mă văd.

Lumea interioară este cea mai importantă lume.

Ce suntem? Oglinzi zgâriate, sparte, pătate de tristeți, necazuri, păcate omenești.

Are un nume mare, nu încape pe cer.

Când ești bătrân, nu mai privești viitorul , privești trecutul.

Un pas înainte determină alt pas (înainte sau înapoi).

Împrumut de la ziuă câteva dimineți.

Simte cum muntele crește din trupul lui.

Luna clipește din ochiul pe jumătate.

Am închis noaptea în brazda de ape a vântului.

Un spațiu gol se țese în jurul meu.

Aud cum curge timpul.

Te lasă rece, cum mă lasă pe mine paltonul pentru că n-are nasturi.

Frigul se cuibărea în mine.

Înaintăm în automobilul vieții, studiind oglinda retrovizoare a trecutului.

Vom încuia copacii în iarnă.

Vântul rece trăgea copacii de urechi.

Poezia e să iei tristețea și să o pui în rame de poet.

Tristețea prinsă-n ramele versurilor.

Pasărea se dezbracă în cer de umbră.

Ninge cu îngeri albi: imagini îmbrăcate de culori.

Lacrimă ferecată între gene.

Copacii-și lepădaseră plictiseala galbenă a frunzelor.

Astru cu razele rupte, brăzdând singurătatea cu-amintiri.

Ascultă liniștea: izvoarele memorează mersul lor.

Cuib în stea. Lumina se ofilește.

Viața mea-i în măcăcini ca un ștergar albit de lacrimi, cârpit din loc
în loc cu câte-un fier de speranțe.

Aripi de veghe, legate de nimic.

Noaptea foșnește lin cu vârsta ciuruită de vise.

O rază îmbrăcată-n bucurii, cu lanțuri grele de greșeli.

Toamna, ca o turnătorie de cositor.

Și-a pus indiferența-n față.

Sunt stup de griji cu somnul întins între ochi.

Am deschis ochiul privind de undeva de departe, din interior.

Luna cu panglici albe în păr se-mbracă-n armonie.

Marea, ca o femeie despletită, buzele de valuri și liinile-i de țarmuri sprijinite.

Soarele-și pieptăna printre păduri pletele-i de raze.

Pământul e o planetă cariată de războaie.

Visul, ca un bumerang, când s-atingă pământul, se-ntoarce din nou la mine.

Culorile dorm în petale uitate.

Circul pleacă să vândă bucurii în piață.

Își dezghiorase sufletul de poverile carnale.

Fagii își mișcă fluierile-n vânt în foșnet de frunze.

Ne cântă străbunii-n fluier de os.

Groaza clănțănind cu dinții în întuneric.

Cu timpanul spre înăuntru.

Înecat în noapte, își extirpase sufletul din piept.

În marea serii, o lunecare de căprioară.

Singurătate de plumb: caii-și luaseră iubitele lor, căruțele.

Călătorii dormeau până la capăt.

Casele se ascuseseră în seară. Ziua de vară se umplea pe jumătate de cer.

Descoperă anormal în normal și reciproc.

Străzile mergeau înainte.

Speli bolnavul de boală.

Greu la privire, cădea somnul în el.

Paznic de fier. Dar imaginea îi biciui ochii.

Zvâcni îndârjită, rămânând curios de nemișcată.

Noi iubim aceeași frază.

Blond ca luna, plânge cu lacrimi de ceară. Explozii înflorite.

Mă exist.

Gol greu, ochi călător pe ape.

Se apropie de ficțiune, descoperind cu adevărat viața.

Fulgii de soare îți fotografiază durerea. Lumina arde ceața brazilor.
Sufletu-mi mintea o fură. Mă păstram în mine. N-am găsit încă
drumul meu.

Vis care nu întâlnește pământul.

Revoltă existențială: mamă, nu mă naște înc-o dată!

Ecolul mi se înfipsea în urechi.

Timpul mătură totul.

Căldura de afară trecu în suflet.

Dragoste înec. Căldură în suflet vreau, nu afară.

Aleargă armăsarii cu picioare de săgeată. Țăranii seamănă aur în lanuri. Luna-și varsă taina ei peste florile sfidătoare. Nu există moarte, ci timpul care se oprește.

Sub lună-și stoarce părul.

Eu privesc tot înainte și mereu în urmă văd.

Fiul meu care nu se va naște, nu va muri niciodată.

Întinde fruntea să prinzi eternitatea.

Aduc elogiul suferinței.

Mireasa albă a iernii m-a luat drept mire.

Beată de culoare, viață coaptă.

Frunzele toamnei plecat-au la drum

În mine zilnic au loc cutremure, cât muntele de-adânci.

Soarele-și împletește razele în șuvițe. Sunt dimineți când ziua-i frământată ca un aluat de cocă. În fuste verzi, firele de iarbă.

Dimineața sparge un burduf de lapte. Luminile se-nclină. Explozie de sentimente a naturii.

Contaminat de moarte, mă luminez pe dinăuntru.

Țipa tăcerea în el. Cuvinte-s aburite.

Iepure cu lungi urechi mânjite de frică.

Femeia plînge cu plete lungi de lacrimi.

Și-a așezat vocea într-un caiet.

Se-așterne liniștea pe stîncă.

Pupilele întinzându-le pe nisip (privind lung spre mare).

Am rupt în bucățele ziua de ieri.

O mamă cu pântecul copt.

Pe tabla neagră a nopții, lucrurile ne par a fi slugi.

O liniște-mproșcată cu țârâit de greieri.

Nimeni n-are dreptul să-mi smulgă sufletul din piept (și nici nu va putea).

Stele golașe. Marea sufletului. Pământul înoată în eter.

Își aliniase suferința cu ceasul de ceară.

Scris pentru a fi citit. Cuprinsul tăcerii.

Pasc pășunile din cer.

Și-a scurtat copilăria într-o mănăstire de noroc.

În clocot fierbe soarele.

Nu sunt meșterul Manole!

Boltă încinsă cu-n brâu de nori. Plopii beau ce(ul). Obraz mângâiat de sfială.

Plecările din mine-n depărtări. Afară, vânturile stau la taifas.

Chiar dacă Dvs. nu m-ați iubit, eu v-am iubit. M-ați îndepărtat prin toate mijloacele. Mi-ați refuzat toate articolele sub diverse pretexte.

Vă mulțumesc că nu m-ați ajutat niciodată, în felul acesta mi-ați întărit convingerea de a emigra.

Datorită refuzului Dvs. de a mă băga în seamă, datorită disprețului și indiferenței Dvs. am ajuns astăzi să am o poziție bună în Statele Unite.

Datorită interdicției Dvs. de a publica în România, public astăzi prin toată lumea.

Vrând să-mi faceți rău, mi-ați făcut un mare bine. Datorită Dvs. și multor altora am luat calea exilului.

Vă mulțumesc că m-ați disprețuit, umilit, că m-ați împins spre emigrare unde nu mai sunt disprețuit, nu mai sunt umilit, mi se respectă creațiile și persoana.

Și pentru toate acestea, mă simt mai patriot ca niciodată.

Florentin Smarandache